

VAGA DE MESTRES

A les portes de la primavera, els mestres de l'escola pública s'han declarat en vaga, un dret democràtic mal vist i perseguit durant el franquisme i vilipendiat en plena democràcia. Per postres, aquests professionals —la majoria són dones— acostumen a ser víctimes de les crítiques desafortunades de bona part de la població, que els qualifica de ganduls, de tenir una vida regalada i de fer més vacances que cap altre col·lectiu laboral. Per tant —diuen els detractors— no tenen dret a piular ni a queixar-se de res.

Dos dies abans de la vaga, em trobava a l'ambulatori de Vic en companyia del meu fill Akram, tot esperant que li fessin una radiografia. Passaven pocs minuts de les cinc de la tarda —l'hora de sortida de les escoles— i se'm va acudir matar el temps obrint la motxilla del petit per veure si hi havia algun dels comunicats habituals que els responsables de l'escola Guillem de Mont-rodon fa arribar regularment als pares. I em vaig trobar un paper on el claustre de mestres feia saber la seva adhesió a la vaga del 17 de març. En veu alta li vaig comentar al meu fill que aquell dimecres no aniria a l'escola perquè els mestres feien vaga. Però davant les seves preguntes, no vaig trobar les paraules necessàries per explicar-li què era una vaga i em vaig limitar a dir-li que les senyoretetes estaven cansades de fer tanta feina.

A pocs metres, una mare que també s'esperava amb un fill seu em va sentir i va sentenciar amb molta mala llet que els mestres de l'escola pública eren uns irresponsables poca-soltes i que ella tenia sort de portar el seu fill a un col·legi privat. Em vaig mossegar la llengua i li vaig dir que no n'hi havia per tant, que els mestres feien us d'un dret democràtic i que tenien els seus motius. La dona em va mirar amb cara de pomes agres, com si estigués contemplant un bolxevic rus. I va callar.

És difícil que un nen de 5 anys entengui què és una vaga. Però també ho és que ho entengui un adult, sobretot si és una persona acrítica i resignada incondicionalment amb el vaivé de les coses. Els diccionaris diuen que és “una aturada col·lectiva de la feina per part dels assalariats per tal d'obtenir alguna reivindicació, relativa generalment a millores de sou o de les condicions de treball”.

El 17 de març, dia de la vaga, *La Vanguardia* publicava una interessant carta de Lucía Casilleas, una mestra de Riells del Fai, on feia algunes consideracions molt adients:

«Qui sóc? Qui és el meu cap? Què puc fer si els objectius de l'autoritat política han entrat en contradicció flagrant amb la realitat i la meva idea d'un ensenyament de qualitat? En quin fòrum podré opinar? Qui em representa? Els sindicats embrancats en una contesa política aliena a les bases? Quines són les inquietuds i propostes dels ensenyants? A qui li importen realment? A les famílies? Per ser justa, diria que a algunes sí; la majoria, però, mentre mantinguem els seus fills i filles a l'escola contents i distrets, ja en tenen prou. I els mestres i les mestres? Qui som? Una mera addició de capdavaners d'aula? Treballadors i treballadores de l'ensenyament? Integrants d'alguna ONG amb cert caire místic? A quin sector social i laboral pertanyem? Sóc mestra, estimo la meva feina, i la convocatòria de vaga m'enfronta a la disjuntiva entre el desencís d'entaular una batalla d'on sortiré vençuda i amb alguna cicatriu de més, o continuar la rutina de malparlar de la irracionalitat de la LOE pels passadissos. Aniré a la vaga. No ho faré pels sindicats. Ni pel conseller Maragall i els seus buròcrates de món virtual. Ni per la retirada d'una llei involutiva. Ho faré per no ruboritzar-me quan els mitjans de comunicació afirmen que s'ha aprovat la nova llei d'Educació amb el consens de tots els integrants de la comunitat educativa. Perquè jo dissentiré. Potser estaré sola o formaré part d'una minoria. Però dissentiré. I diré: encara no.»

És una carta que vessa sensatesa i tristor. Però diu coses reals.

El cas és que les organitzacions sindicals ja van començar el curs denunciant la política de retallada general de recursos que havia portat a terme unilateralment el Departament d'Educació. Ara, passats uns mesos, a banda de protestar per les retallades, demanen un increment generalitzat de plantilles, una disminució d'alumnes a les aules massa saturades, la cobertura de totes les substitucions, la fi de les hores extres, una gestió democràtica i participativa de l'ensenyament, un treball estable i de qualitat, a més de contractacions de mitja jornada i jornada sencera. I s'oposen a un calendari escolar irracional i a la desregularització de les condicions laborals, entre altres punts.

Però en comptes d'escoltar, valorar i considerar les reivindicacions dels mestres, el perinclit i mai prou ben ponderat conseller Ernest Maragall (paradigma de la incongruència i un home que el dilluns proclama una cosa i el dimarts la contrària), va atacar el col·lectiu d'ensenyants, tot sentenciant que la vaga no estava justificada i que no tenia "base laboral ni sindical". I com un esquiol malintencionat va atiar el foc de la discòrdia demanant als pares que portessin els seus fills a l'escola o a l'institut, davant la seguretat que hi hauria normalitat en la majoria de les escoles. Poc després, en una entrevista a TV3, Maragall assegurava que en l'actual època de crisi econòmica "no estem en condicions d'interrompre el servei educatiu" I va demanar als sindicats que tinguessin en compte "l'interès general".

Ja hi tornem a ser! I què és l'interès general? Un ensenyament descafeïnat protagonitzat per autòmates al servei de megalòmans com Maragall? Els sectors laborals, siguin quins siguin, han d'abaixar el cap, com a les èpoques feudals i seguir els dictats de la noblesa autoritària en el poder?

D'altra banda, la fatxenderia del Departament d'Educació, gestionat per un govern suposadament progressista i d'esquerres (no ho oblidem), no té límits. Dies abans de la vaga acusava els sindicats d'haver convocat la vaga pensant en les eleccions sindicals que se celebraran a la tardor, "una competició per protagonitzar una teòrica radicalitat en defensa dels interessos dels professionals". No seré jo qui pontifiqui sobre les bondats dels sindicats, uns organismes que, en algunes ocasions corren el perill de perdre el sentit primigeni de defensa dels treballadors i esdevenen una gestoria que assegura poltrones i alguns càrrecs vitalicis. Però centrar el problema en qüestions de protagonisme sindical, tal com fa el Departament, és un joc de prestidigitació indigne d'uns suposats representats del poble. O que potser els aquests polítics no competeixen per una poltrona, un càrrec vitalici i tota mena de privilegis?

Quan jo tenia 5 anys i anava al col·legi de les Beates, ens obligaven a cantar els himnes falangistes "*Montañas nevadas*", "*Isabel y Fernando*" i el "*Cara al sol*". I ens ensenyaven coses impossibles d'entendre (per la seva irracionalitat i per la llengua en què ho havíem d'aprendre, el castellà). També ens feien donar voltes a la classe, cada dia, alçant i abaixant els braços, tot cridant "*¡Uno, dos, soy de dios*". Tot un prodigi de surrealisme tronat. Avui, sortosament, les coses han canviat i els mestres fan més bé la seva feina: ensenyar els infants a descobrir la vida i donar-los armes per encarar el futur.

Els darrers anys, són molts els que blasmen els periodistes, a qui s'acusa de ser uns mentiders. O els polítics. Però no es pot generalitzar mai. Hi ha de tot. En el cas que ens ocupa, hi ha moltíssims mestres dignes i una esquifida minoria que desprestigia l'ofici. Sigui com sigui, els mestres fan una feina dura (crec que es mereixen les seves ben guanyades vacances) i mai seran prou reconeguts. Jo, per si de cas, els agraeixo la seva dedicació i l'estupenda tasca que desenvolupen. Almenys en el cas del meu fill a l'escola Guillem-Sant Miquel. Tanmateix, estic convençut que la bona feina és habitual a la immensa majoria d'escoles públiques. Gràcies als mestres i a les mestres per per tot plegat. Sigui quin hagi estat el seguiment de la vaga (els uns diuen que d'un 25% i altres d'un 60%), la vaga estava justificada.

Toni Coromina, Periodista (18-III-2010)